

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Βγάλε τὰ χρήματα ἀπὸ μέσα, εἶπε ἡ Μαρκίττα, καὶ δεῖξε μου τὸ πογγί σου, μονάχα τὸ πογγί σου.

—Γιατί;

—Σὲ ἰκετεύω... Δεῖξέ μου τοί!..

Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἦταν ἀπλῶς μιὰ παράκλησις, ἦταν μιὰ κραυγὴ ἐπιγυραπτή, ποὺ ἐβγαίνει ἀπ' τὸ λαχανιασμένο λαρύγγι της! Ὁ νέος τῆς ἔδωσε τότε τὸ βαλάντιό του, γιὰ νὰ τὸ δῆ..

Ἐπάνω στὸ μετὰξί του ἦταν κεντημένο ἓνα οἰκόσημο κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἓνα ὄνομα.

Ἡ Μαρκίττα ἀγνοοῦσε τὸ οἰκόσημο, μὰ ὅταν τὸ θλέμμα της ἔπεσε ἀπάνω στὸ ὄνομα, ἄφησε τὸ βαλάντιο νὰ τῆς ξεφυγῆ ἀπὸ τὰ χέρια της κ' ἔγινε κατάχλωμη. Θὰ ἔπεφτε μάλιστα κάτω ἀπὸ τὴ συγκίνησί της, ἀν δὲν πρόφτανε ὁ νέος νὰ τὴ συγκρατήσῃ.

—Σαθερνύ!... ψιθύρισε, ὅταν ἀνοίξε πάλι τὰ μάτια της. Εἶστε ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαθερνύ;

—Ναί, εἴμ' ὁ Σαθερνύ... Μὰ ἀπὸ ποῦ μὲ ξέρεις, μικροῦλα μου!;..

Ἡ Μαρκίττα τὸν ἐκύτταξε μὲ γλυκύτητα καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἡ ντόνα Κρούζ οἶς περιμένει..

Ἄ νεαρὸς μαρκήσιος ἀνατήρησε:

—Ἡ ντόνα Κρούζ! φώναξε. Νὰ ποῦ μαθαίνω νέα. Ξέρεις ποῦ βρίσκεται ἡ ντόνα Κρούζ;

—Ναί... Ξέρω ποῦ βρίσκονται ἡ δεσποινὶς ντὲ Νεβέρ κ' ἡ ντόνα Κρούζ... Μὰ ἀγνοῶ ποῦ εἶνε ὁ ἰππότης Λαγκαρντέρ... Τὸν περιμένα ἐδῶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσω κοντὰ τους. Ἄν δὲν ἔρθῃ, ὅλα εἶνε χαμένα..

Πέταξε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του στὰ χέρια τοῦ ὑπρέτου του καί, παίρνοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν Ἀτσιγγάνα, τὴν παρέσυρε σ' ἓνα γειτονικὸ πανδοχεῖο.

Ἡ Μαρκίττα, βέβαια πεῖθαι ὅτι εἶχε μπροστὰ της ἓνα φίλο τοῦ Λαγκαρντέρ, τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ συνάντησε τὸν ἰππότη στὸ πέρασμα τοῦ Πάνκορμου κ' ἔνωσε τὴν τύχη της μὲ τὴ δική του. Ὁ μαρκήσιος ρουφούσε τὰ λόγια της, θαύμαζε τὴ φωτιά τοῦ βλέμματός της καὶ τὸ θάρρος ποῦ τὴν ἐμπύχωνε ὀλόκληρη. Ὅταν ἡ Ἀτσιγγάνα τελείωσε, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του ἀγνά, τρυφερά, ὡς νὰ τῆς χρωστοῦσε τὴ ζωὴ του.

—Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ ἀσούμε τὴν Αὐγὴ καὶ τὴ ντόνα Κρούζ; ρώτησε. Μίλα... Θὰ σὲ ὑπακούσω!..

Καθὼς ἡ Μαρκίττα ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, καλπασμὸς ἀλόγων ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω. Ἀμέσως ἡ νέα πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι της κ' ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο, ἀκολουθουμένη ἀπ' τὸ Σαθερνύ.

Μιὰ κραυγὴ ἀπέραντη χαρᾶς, ἔξφυγε τότε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τους.

—Ὁ Λαγκαρντέρ! φώναξαν κ' οἱ δύο.

Πράγματι, τὴ στιγμὴ ἐκείνη τέσσερες καθυλάρηδες ἐπετέυξαν ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο: Ὁ Λαγκαρντέρ, ὁ Κοκαρντᾶς, ὁ Πασιπούλ καὶ ὁ Ἀντώνης Λαχό.

—Ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας! φώναξε ὁ Σαθερνύ, καί, παίρνοντας τὴ Μαρκίττα ἀπὸ τὸ μπράτσο, ἔτρεξε ἔξω.

Ὅταν ὁ Λαγκαρντέρ ἀνέκρουσε μπροστὰ του τὸ Σαθερνύ, τοῦ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἔσφιξε μέσα σ' αὐτὴν, λέγοντάς του:;

—Τὸ ἤξερα πὼς θάρχόσουν νὰ μὲ συναντήσης, μαρκήσιε. Εἶσαι μιὰ μεγάλη καρδιά.

Ἐπειτα γύρισε πρὸς τὴ Μαρκίττα καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀργήσαμε νάρθομε στὸ ραντεβού μου, γιατί χρεῖσαι ὀλόκληρο λῶχος Ἰσπανῶν, σταλμένος χωρὶς ἄλλο ἀπ' τὸ Γκονζάγκα, μὰς κατεδίωξε. Μὰ κατορθώσαμε νὰ τοῦ ξεφύγουμε..

Καὶ μὲ ἀγωνία ρώτησε:

—Ἀλλοῖμονο, Μαρκίττα, δὲν θάχης τίποτε νεώτερο νὰ μοῦ ἀνακοινώσης; Δὲν ἔμαθες βέβαια τίποτε; ;... Οὐτ' ἐγώ... Ὡ! Δὲν ξέρω πεῖθαι τί νὰ κάνω γιὰ νὰ ξαναθρῶ τὴν ἀγαπημένη μου Αὐγὴ... Μέσ' στὴν ἀπελπισία μου, ἀποφάσισα νὰ πάω στὴ Μαδρίτη, νὰ θρῶ τὸν Γκονζάγκα καὶ νὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ μοῦ πῆ ποῦ ἔχει κρυμμένη τὴ μηστή μου..

Ἡ Μαρκίττα τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια κ' ἐνῶ ὀλόκληρο τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, τοῦ ἀπάντησε:

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάνετε τίποτε ἀπ' αὐτὰ, ἰππότη... Ἀκολουθήστε με ἀμέσως... Θὰ σᾶς ὀδηγήσω κοντὰ στὴ μηστή σας καὶ στὴ ντόνα Κρούζ... Βρίσκεται στὸν πύργο τοῦ πατέρα μου, στὸ Πενία ντελ Σίντ. Μονάχα ὁ Πεϋρόλ τὴ φυλάει!..

Ὁ Λαγκαρντέρ δὲν πίστευε σ' αὐτὰ του. Καὶ χρεῖαστηκε νὰ τοῦ δώσῃ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις ἡ Μαρκίττα γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ὅσα εἶπε ἦσαν ἀλήθεια..

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία του, πήδησε στάλογο του, παίρνοντας ἀπάνω σ' αὐτὸ καὶ τὴ Μαρκίττα κ' ἐνῶ οἱ ἄλλοι πηδοῦσαν κ' αὐτοὶ σ' ὀλογά τους, φώναξε:

—Ἐμπρός!... Στὸν πύργο τοῦ Πενία!... Ἡ Αὐγὴ ντὲ Νεβέρ μὰς περιμένει! Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὴ ἀσούμε..

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, οἱ πέντε ἡρώες μας κάλπασαν ἀσυχράτητοι στὸν κάμπο τῆς Ἀραγωνίας..

Ἄς ξαναγυρίσουμε στὸν πύργο τοῦ Πενία. Ἡ ὥρα πὰς ἦταν πάνω-κάτω ἔντεκα, μὰ κανεὶς σ' αὐτὸν δὲν κοιμόταν.

Ἡ Αὐγὴ κ' ἡ ντόνα Κρούζ καθόντουσαν ἀγρυπνεῖς στὸ κρεββάτι τους, σφιχταγκυλιωμένες, τεντώνοντας τ' αὐτὰ τους στὸν παραμικρὸ ἦχο ποῦ θάφτανε μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Ἡ ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς ἦταν ζωγραφισμένη στὰ χαρακτηριστικά τους.

—Θάρθῃ τάχα ὁ Ἐρρίκος; ψιθύριζε κάθε τόσο μὲ σθημένη φωνὴ ἡ Αὐγὴ.

—Ὡ! τῆς ἀπαντοῦσε ἡ ντόνα Κρούζ μὲ φωνὴ σταθερὴ. Ἐγώ εἶμαι βέβαιη πὼς θάρθῃ.. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ καλπάζει χωρὶς ἄλλο πρὸς τὸν πύργο, μαζί μὲ τοῦρ συντρόφους του. Καὶ ποῖος ξέρει, ἀν δὲν εἶνε μαζί του κ' ὁ Σαθερνύ... Κάτι μέσα μου μοῦ τὸ λέει αὐτό..

—Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ!... ψιθύρισε ἡ Αὐγὴ.

Σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο τοῦ πύργου, ὁ πυργοδεσπότης δὸν Πέντρο καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Δίπλα του ἦταν ἀκουμπισμένο τὸ σπαθί του, ποῦ τόσες φορὲς τὸ εἶχε δοξάσει ἄλλοτε, βάρφοντας τὸ στὸ αἵμα τῶν ἐχθρῶν του.. Ὡ! ἔλπιζε πὼς θὰ τοῦ δινόταν καὶ πάλι εὐκαιρία νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ἀπόψε, γιὰ τελευταία φορὰ... Περιμένε κ' αὐτὸς τὴν ἀριεὶ τῆς κόρης του μαζί μὲ τὸ Λαγκαρντέρ.

Ἄς πᾶμε τώρα καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ Πεϋρόλ. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Γκονζάγκα, ἀμέσως μετὰ τὸ δείπνο, εἶχε ἀποσυρθῆ στὴν κάμαρή του κ' εἶχε πλავιάσει. Μὰ ὁ ὄπνος δὲν τὸ ἔκλεινε ἐκείνη τὴ νύχτα τὰ μάτια. Ἡ ἄλλοι, μὴ βίαια ἀποκοιμόταν, μὰ τσομερῆ, μὰ βασανιστικὴ ὄπτανια τὸν ἔκανε ν' ἀναπηδάει στὸ κρεββάτι του. Λουμένος

Ὁ νέος τῆς ἔδωσε τότε τὸ βαλάντιό του γιὰ νὰ τὸ δῆ..

Ιστών Ιδρώτα του: "Εβλεπε μπροστά του τὸ Λαγκαρντέρ, τρομερό, απειλητικό, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, νὰ τοῦ φωνάζει: «Εἰμ' ἐξὸ! Εἰμ' ἐξὸ!» Ἔφτασε ἡ ὥρα σου!..."

Ἀποκαμμένος στὸ τέλος, ὁ ἐπιστάτης ἀποφάσισε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Φόρεσε τὰ ρούχα του καὶ κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Μὰ καὶ πάλι, μόλις τὰ μάτια του ἔκλειναν λίγο, τὸ ἴδιο τρομερὸ ὄραμα παρουσιαζόταν μπροστά του.

—Χωρὶς ἄλλο, δὲν εἶμαι καλὰ ἀπόψε! ψιθύρισε. "Ἄς βγῶ λίγο ἔξω... Ὁ καθαρὸς νυχτερινὸς ἀέρας θὰ μοῦ κάνη καλὸ. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ, ἀνοίγοντας μιὰ πόρτα, βγήκε στὴν ταρατάσα τοῦ πύργου, ποῦ ἦταν μπροστά στὸ δωμάτιό του.

Πράγματι, ὁ καθαρὸς ἀέρας, χτυπώντας τὸ θολωμένο του κεφάλι, τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ κάπως.

Ἄκουμπησε σὲ μιὰ ἑπαλὲ καὶ κύτταξε τὸν κάμπο κάτω, ποῦ ἀπλωνόταν σκοτεινὸν καὶ ἀθόρυβος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νυχτοπούλια, ποῦ ἔκρουαν πένθιμα, τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούγονταν.

Ἔξαφνα, ὁ Πεῦρόλ ἀνασκήρτησε. Τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἀκούσει ἕνα θρόνισμα, ποῦ ἔμοιαζε μὲ κάποιον ἀλόγων. Ἀφοκρίστηκε μὲ προσοχή... Μὰ δὲν ἄκουσε πιά τίποτε... Ἡ ἴδια ἠοῦα ἀπλωνόταν πάλι στὸν κάμπο...

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, τὸ φεγγάρι ἀνέτειλε πέρ' ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Λέωνης... Ἀμέσως ὁ κάμπος, καθὼς φωτίστηκε ἔξαφνα, γέμισε ἀπὸ σκιές...

Μὰ... μὰ τί νὰ ἦσαν αὐτὲς ἡ σκιές, ποῦ φαινότουσαν σάν νὰ σκαφαλοῦνον ἐπάνω στὸ βουνό, ὅπου ἦταν χιασμένοι ὁ Πύργος...

Μπα!... Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦσαν τίποτε... Πρασαθῆσαι τῆς ἐρεθισμένης φαντασίας τοῦ Πεῦρόλ...

Ὁ ἐπιστάτης ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι οἱ ἐφιάλτες ποῦ τὸν βασάνιζαν προηγούμενος στὸ κρεβάτι του, ἐξακολουθοῦσαν...

Κύτταξε πάλι κάτω ἀπ' τὴν ἑπαλὲ, μὰ δὲν εἶδε τίποτε.

—Εἶμαι ἀστείος ἀπόψε! ψιθύρισε. Δὲν εἶμαι στὰ καλά μου...

Καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες στὴν ταρατάσα.

Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε πέντε λεπτά, ὅταν ἔξαφνα στάθηκε ἀνήσυχος. Τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἀκούσει καθαρά κρότο βημάτων, μέσα στὸν πύργο αὐτῆ τῆ φορά, μέσα στὸ ἴδιο του τὸ δωμάτιο...

Ναί, ναί, αὐτῆ τῆ φορά δὲν εἶχε γελασθῆ...

Ὡστόσο, δὲν τολμοῦσε νὰ μῆ μῆσα στὴν κἀμαρὰ του γιὰ νὰ δῆ τί ἦταν. Εἶχε σταθῆ σάν καρφωμένος στῆ θέσι του, ἀπέναντι στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, μὲ τὴν ραχὴ του γυρισμένη πρὸς τὴν ἑπαλὲ...

Κύτταξε ἀδιάκοπα πρὸς τὴν κἀμαρὴ του, προσπαθώντας νὰ τριπήσῃ μὲ τὸ βλέμμα του στὸ σκοτάδι. Μὰ ἡ ὄρασι τοῦ εἶχε θολωθῆ κ' ἕνας ἀπερίγρητος φόθος τὸν εἶχε κυριεύσει, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ σὺγκορμος... Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ διώξῃ τὸν τρόμο του...

Κ' ἔξαφνα εἶδε τὴν πόρτα τῆς κἀμαρῆς του πρὸς τὴν ταρατάσα ν' ἀνοίγῃ οἰγά-οἰγά...

Ἡ τρίχες τοῦ Πεῦρόλ ἀνωρθώθηκαν ἀπ' τὸν τρόμο του... Τὰ μάτια ἀνοίξαν διαπλάται, κ' ἔμειναν ἀκίνητα, ἔχοντας τὰ βλέμματα τοῦς προσπλημένα σ' αὐτὸ ποῦ ἔβλεπαν...

Ὅχι!... Ὅχι!... Δὲν ἦταν δυνατὸν. Ἡ ἐρεθισμένη φαντασία του τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ ἔμπνοος ὄνειρο... Δὲν μπορούσε αὐτὸ ποῦ ἔβλεπε νὰ ἦταν πραγματικότης... Ἐκτὸς ἀν ἦταν φαντάσματα, βρυκόλακες αὐτὸς ποῦ ἔβλεπε ἐκεῖ, στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας... Ὁ Λαγκαρντέρ εἶχε πεθάνει, εἶχε σκοτωθῆ ἀπ' τοὺς λαθερμιόρους στὸ πέρασμα τοῦ Πάνκορμπο...

Πραγματικά, στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας, ξεχωρίζε ἡ περήφανη οὐλοῦεττα τοῦ Λαγκαρντέρ, ἔνος φυσιογνωμία, μὰ πάντα ὠραίου, θεϊκὰ ὠραίου...

Ὁ Πεῦρόλ θῆλγος νὰ φωνάζει, μὰ ἕνας στριγγὸς ρόγχος βγήκε μὲσ' ἀπὸ τὸ λαρυγγί του.

—Ὅχι!... Ὅχι!... κατάρθωσε νὰ τραυλίσῃ σὲ λίγο. Ὁ Λαγκαρντέρ πέθανε!... Πέθανε!...

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἱππότη, καθαρὴ καὶ τρομερὴ ὅπως τὸ βλέμμα

του, τοῦ ἀπάντησε:

—Εἰμ' ἐξὸ! Πεῦρόλ, ὕπουλε δολοφόνε, δευλὲ καὶ ἄτιμε, ἡ ὄρα σου ἔφτασε, ὅπως θὰ φτάσῃ σὲ λίγο καὶ τοῦ ἀφέντη σου.

Καὶ ἔκανε ἕνα βήμα μπροστά.

Ὁ Πεῦρόλ, ἐξ ἐνοτικτοῦ, μπόρεσε κ' ἔκανε κ' αὐτὸς δυὸ βήματα πίσω...

Ἄλλο ἕνα βήμα ἔμπρὸς ὁ Λαγκαρντέρ, ἄλλα δυὸ βήματα πίσω ὁ Πεῦρόλ.

Ὁ Λαγκαρντέρ οὔτε εἶχε βγάλει κὰν τὸ σπαθὶ του...

Ὡ! δὲν θὰ καταβεγόταν ποτὲ νὰ τὸ λερῶσῃ μὲ τὸ βρωμερὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου...

Θὰ τὸν σκότωνε, χωρὶς κὰν νὰ τὸν ἀγγίξῃ μὲ τὸ χέρι του, καὶ νὰ ὁ Πεῦρόλ εἶχε φτάσει πιά στὴν ἀκρῆ τῆς ἐπάλλεως, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ...

—Ἐνα βήμα ἀν ἔκανε ἀκόμα πίσω, θὰ γκρεμιζόταν μὲσ' στὸ χάος, μὲσ' στὴν ἀβυσσο ποῦ ἀπλωνόταν ἀπὸ κάτω του...

—Ἐλεος! Ἐλεος! τραύλιζε ὁ ἄθλιος.

—Ἡ ὥρα σου ἔφτασε! Ἐναεῖτε ὁ Λαγκαρντέρ

Κ' ἔκανε ἕνα βήμα ἀκόμα... Ἡ ματιά του, καρφωμένη ἐπάνω στὸν Πεῦρόλ, ἔλαμπε σάν ρομφαία...

Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Γκονζάγκα, περισσότερο πεθαμμένος παρὰ ζωντανός, ἔκανε κ' ἔν' ἄλλο πρὸς τὰ πίσω.

Μὰ αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο του, τὸ τελευταῖο ὄμμα τῆς ζωῆς του. Τὸ πόδι του ὄρθῃ τὸ κενὸ κ' ὁ Πεῦρόλ χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, κατρακύλισε κάτω...

Ὁ Λαγκαρντέρ ἔτρεξε ὡς τὴν ἀκρῆ τῆς ἐπάλλεως.

Κ' ἔφτασε ἐκεῖ ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ ποῦ τὸ σῶμα τοῦ Πεῦρόλ συντριβόταν κάτω στοὺς βράχους...

—Πάει κ' αὐτός! ψιθύρισε ὁ ἱππότης. "Ἐνας ἰόνου ποῦ μένει ἀκόμα ἀπ' τοὺς δολοφόνους τοῦ Νεβέρ, ὁ ἀρχηγός τους."

Ἐπειτα, ὁ Λαγκαρντέρ, σάν νὰ εἶχε σιμῆθὶ τὸ πὸ ἀσήμαντο ἐπεισόδιον, ἔναγυρίσε μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπου βρήκε ἄλλους τοὺς φίλους του νὰ τὸν περιμένουν.

—Πάει ὁ Πεῦρόλ! τοὺς εἶπε. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτῆ, ὑπάρχει ἕνας παληάνθρωπος λιγώτερο στὸν κόσμο.

Καὶ τοὺς ἐξήγησε πὼς ὁ ἄθλιος εἶχε γκρεμισθῆ ἀπὸ τὴν ἑπαλὲ, ἀπὸ ὕψος τριάντα τουλάχιστον μέτρων, κάτω στοὺς βράχους τοῦ βουνοῦ.

—Καὶ τώρα, ἐπρόσθεσε, ἄς

τρέξω κοντὰ στὴν ἀγαπημένη...

Συγχρόνως ἔρριξε μιὰ χαμογελαστὴ ματιά στὸ Σαθερνὸ καὶ ἐξακολούθησε:

—Καὶ σὺ στῆ δική σου!... Τίποτε δὲν μὰς ἐμποδίζει πιά.

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ὁ δὸν Πέντρο μὲ τὸ σπαθὶ του στὸ χέρι. Γιὰ μιὰ στιγμῆ ἐαφιστάθηκε, βλέποντας μπροστά του τόσοσ ἀγνώστους. Μὰ ἀμέσως καθήσυχασε, διακρίνοντας ἀνάμεσά τους τὴν κόρη του τῆ Μαρκίτα.

Ἡ νέα κόρη ἔτρεξε καί, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ εἶπε:

—Πατέρα, νὰ ὁ ἱππότης Λαγκαρντέρ καὶ ὁ φίλος του, γιὰ τοὺς ὁποίους τόσο σοῦ ἔχω μιλήσει... Ὁ ἱππότης τιμώρησε ὅπως τοῦ ἀξίζε αὐτὸ τὸν ἄθλιο τὸν Πεῦρόλ.

Ὁ γέρος μεγιστὰν ἔσφιξε μ' ἐγκαρδιότητα τὰ χέρια δλων τῶν γυναικῶν ποῦ θριασκόντουσαν ἐκεῖ μέσα καὶ κατόπι εἶπε:

—Τὸ μόνο γιὰ τὸ ὅποιο λυτάμαι, εἶνε ὅτι δὲν μ' ἀφήσανε νὰ τιμωρῶσά ἐγώ, μὲ τὸ γεννητικὸ μου χέρι, αὐτὸ τὸν ἄθλιο, ὁ ὁποῖος ἐμόλυνε μὲ τὴν παρουσία του τὴν κατοικία μου...

Κατόπι ἐπρόσθεσε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λαγκαρντέρ:

—ἱππότη, ἀκουσα πολλὰ γιὰ σὰς ἀπὸ τὴν κόρη μου. Μὰ καὶ τ ποτε νὰ μὴν ἤξερα, θὰ μοῦ ἔφτανε ἡ φυσιογνωμία σου γιὰ νὰ καταλάβω πὼς ἔχετε μιὰ μεγάλῃ καὶ γενναία ψυχῆ. Ἐλὰτε τώρα νὰ σὰς ὀδηγήσω κοντὰ στῆ μνηστῆ σας... Θὰ εἶδα περιμένῃ χωρὶς ἄλλο μὲ ἀγωνία, γιὰτὶ εἶδα φῶς προηγούμενος' στὸ δωμάτιό της.

Καὶ πλησιάζοντας τὸν ἱππότη, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Συγχρόνως, ἡ Μαρκίτα ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ Σαθερνὸ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μαρκίτα τὸν κύτταξε στὰ μάτια...

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ — ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ
Τὸ πρῶτο ρωμάντζο «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»,
ΜΕ 4 ΔΕΛΤΙΑ ΚΑΙ 8 ΔΡΑΧΜΑΣ
Ἡ παράδοσις θὰ γίνῃ ἀρχῆς Φεβρουαρίου